

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2021. karácsony

Cikketet, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk.

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.

tel.: 46/506-613

e-mail: reftetemvar@gmail.com

hivatali idő: hétfő 9–12 óra, csütörtök 14–17 óra

www.deszkatemplom.tirek.hu

Egyházfenntartói járulékos számlaszáma: 11734004-20016124

„Én vagyok az Alfa és az Ómega”

Az esztendő végéhez érkezünk. A 2020-as év az egész világot megrázta: rettenetes kapkodás, lezárások voltak szerte a világban a járvány megelőzése érdekében. Mivel sejthető volt, hogy 2021 is hasonló lesz, várható bezárás, távolságtartásra felhívás stb., ezért úgy láttam jónak, ha gyülekezeti szinten a várható hátrányokat a javunkra fordítjuk és buzdítottam a testvéreket a Biblia végigolvasására. Ehhez egy egyéves, időrendi sorrendet követő bibliaolvasó kalauzt adtam a testvérek kezébe, illetve a lap hátoldalán néhány segítséget a Biblia felépítéséről, az abban való tájékozódásról. Emellett pedig igyekeztem az év első felében az ószövetségi igék alapján hirdetni Isten üzenetét (akkor is, ha nagyon nehéz vagy ritkán olvasott igeszakasz következett), majd az év második felében az újszövetségi igék következtek.

Így az év végén a Biblia utolsó könyve, a Jelenések következnek a sorban. Ez az a könyv, ami alapján nagyon óvatosan kell prédikálnia bárkinek, mert rendkívül nehéz megérteni a könyvet. Én magam azon igék alapján merek igét hirdetni, amiknek az üzenetében biztos vagyok.

Az egyéves kalauz egyfajta állandóságot adhatott mindenkinek. Lehetett sejteni, miről lesz szó az istentiszteleten, lehetett beszélgetni, kérdezni az azon a héten nehezen értett igéről, és sokan

éltek is ezzel a lehetőséggel. A sok változás, kiszámíthatatlanság közepette azt szerettem volna, hogy a gyülekezetben ne a kapkodás, bizonytalanság legyen tapasztalható, ahogy a világban is, hanem legalább itt legyen Isten állandó békessége megélhető, megtapasztalható.

Ezzel együtt nehéz évszám van mögöttünk. Rengeteg dolog történt az életünkben. Már az elmúlt évben is fájdalmas volt, hogy komoly, odaadó gyülekezeti tagjaink úgy távoztak közülünk, hogy nem lehetett a gyülekezet kísérőjük az utolsó útjukon a létszámbeli korlátok miatt. Amikor pedig találkozhattunk újra a templomban, láttuk, hogy sokan még otthon maradtak, majd lassan jelentek meg, ha egyáltalán eljöttek. Mások nem tudják elfogadni, hogy a vírus létezik és inkább elmentek közülünk olyan helyekre, ahol nem kötelező a maszkhasználat.

Sok gyülekezeti alkalmunk csökkentett intenzitással működött vagy el is maradt (pl. a táborok) a rengeteg bizonytalanság miatt. Ugyanakkor építkeztünk is közben. Az internetes alkalmak közvetítésével sokan most szereztek tudomást a gyülekezetünkről, akik valahogy megtaláltak bennünket a világhálón és vannak, akik azóta a maguk valójában is jelen vannak istentiszteleteinken. A fizikai építkezésekben is haladtunk. A parókián teljes fűtés korszerűsítést hajtottunk végre, ahogy arról az előző számban Jobbágy Tamás, a műszaki munkacsoport vezetője beszámolt. A gyülekezeti

terem emeleti része elkészült, gyönyörű és modern, elegáns és strapabíró bútorokat építtettünk be mind a nagyterembe, mind a konyhába. Az udvaron is sok munkát elvégeztünk.

A munkák, beruházások fedezete volt többek között egy örökség, amit egykori kedves gyülekezeti tagunk hagyott ránk. Talán emlékeznek még a testvérek, hogy nagyjából három évvel ezelőtt a hirdetések között említettem, hogy egy idős, egyedülálló testvérünknek, hűséges gyülekezeti tagunknak bejárónőre lenne szüksége. Lénárd László az illető. A Szabadságharc utcán élt és nagyon szerette az órákat. Mindenféle órát: karórát, ébresztőórát, kakukkosórát stb. Volt is belőle neki sok. Az '56-os események miatt disszidált és előbb Angliában, majd Svájcban dolgozott mérnökként. A rendszerváltás után hazatért és itthon, Miskolcon telepedett le. Nagyon büszke volt az édesapjára, Lénárd Emilre. A falon ki volt téve a fotója, az asztalán is.

A lelkészek látogatták hűségesen, igyekeztem én is nyomdokaikba lépni. Nagyothallott, ezért nem járt templomba az utóbbi években. Pedig nem sajnálta a pénzt a hallókészülékekre, de valahogy nem működött neki. A lelkészi látogatást azonban örömmel vette és csendesen meghallgatta az ígét és a rövid magyarázatot. Érdeklődött az üdvösség felől, fontos volt neki, hogy mi lesz a földi élet után. Igyekeztem elmondani mindent Isten Krisztusban megjelent szeretetéről. Felemás érzéseim voltak a karácsonyi látogatásokkor, mivel nem állított magának még egy

pici fenyőágot sem. Persze értem, hogy idős és egyedül volt és éppen ez gondolkodtatott el, hogy nem lehetett könnyű neki az ünnep.

Ma már nem kell mennem, Isten hazahívta 2019. szeptember 14-én. Furcsa helyzet volt. Rendszeresen látogattam, aztán már nem mehettem hozzá. Mivel nem volt családja, úgy rendelkezett, hogy minden vagyonát a gyülekezetünkre hagyja. Kérte, hogy a sírját gondozzuk. Igyekszünk megfelelni kérésének. A lakását egy fiatal család vette meg: négy szorgalmas, kedves emberrel gazdagodik a város.

Mivel a tőle örökölt lakásból a gyülekezeti házra is költöttünk és költünk, végakarátának megfelelően a gyülekezeti házban valamilyen módon állandó emlékezetet állítunk neki és édesapjának.

Elment a minden élők útján másik kedves látogatottunk, Jancsó László testvérünk, egykori presbiter is. Dr. Benke György szolgálata mellett kísértük utolsó földi útjára a Deszkatemplomból, melynek újjáépítésén ő maga is sokat dolgozott.

Elment a gyülekezetünkben Dr. Jobbágy Péter és családja: a baptista közösségben találtak lelki otthonra. Hálás szívvel tekint az itt töltött évekre, szolgálatokra és mi is így gondolunk rájuk. A kapcsolatunk jó, örömmel beszélünk, találkozunk továbbra is, ha alkalom adódik rá. A gazdasági gondnoki feladatokat Pásztor Árpád presbiter testvérünkre bíztuk, aki alázattal, de nagy szakértelemmel és odaadással végzi ezt a szolgálatot is. Az ő tervei alapján ké-

szültek a gyülekezeti házban a bútorok: sokat dolgozott vele.

Sok változás történt és történik a gyülekezetben, mint ahogy minden bizonyosan az egyéni életünkben is. Élünk és ezzel együtt változunk. Vannak örömteli és vannak nehéz, fájdalmas változások is.

Öröm és vigasztalás azonban, hogy van, Aki állandó, Aki sohasem változik. Jakab azt mondja róla, hogy még a változás árnyéka sem vetül Rá. Ő a mi Urunk, Aki azt mondja magáról a Jelenések könyvében: *„Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.”* (Jel 1:8)

Sok minden változik a világban, az életünkben. Néha elcsodálkozom, hogy régen látott ismerősök hogy megöregedtek és közben tudom, hogy ők ugyanúgy néznek rám: az idő vasfoga erősen metszegeti az életünket. Egy idő után az ember már nem képes úgy regenerálódni és kevesebbet bír, nem terhelhető annyira, mint korábban. Ezt a templomba érkező idősök is el szokták mondani a lépcső tetején, hálával, hogy még el tudnak jönni. A gyerekek nőnek, mint a kender és csodálkozunk, mikor a nemrég még karon ülő most igazi férfiként vagy hölgyként jelenik meg előttünk. Bennünk sok a változás, szinte csak ez állandó az életünkben: a változás. Isten azonban ugyanaz. Ugyanaz volt az első karácsonykor is,

mikor csecsemő képében jött közénk ebbe a világba: tehetetlenül feküdt a jászolban, de a napkeleti bölcsek és a pásztorok hódoltak Előtte. Ugyanaz az Isten, Aki mindent teremtett egy szavával, Aki elhívta Ábrahámot, Aki kihozta Egyiptomból Izraelt, Aki közénk jött testben és a kegyelmet hirdette, majd az életét adta értünk, hogy Magával vihessen egykor az örökkévalóságba, ahol valóban nem lesz változás. Ahol megszűnik az idő, a betegség, a hiány, a szenvedés és a változhatatlan, örök Isten lesz minden a számunkra. Olyan öröm és boldogság vár, amit sosem tapasztalhattunk itt a földön.

„ÖRÖM ÉS VIGASZTALÁS
AZONBAN, HOGY VAN, AKI
ÁLLANDÓ, AKI SOHASEM
VÁLTOZIK.”

Mindössze sejtettük, mikor átadtuk életünket Neki, mikor megnyertük a bűnbocsánatot.

A karácsony, Isten testté lételeének ünnepe. Az örök, változhatatlan Isten testté lett, közénk jött, hogy tökéletesen érthetően beszélhessen hozzánk, hogy teljesen átélje az ember voltunkat és ebből erőt, reményt, vigasztalást meríthessünk, tudva, hogy megért bennünket abban, amiben vagyunk, mert Ő is átélte. Testté lett, közénk jött, hogy életével fizesse ki bűneink jogos büntetését. Magára vállalta vétkeink következményeit. És bár meghalt, de feltámadt és él örökké. Mert Ő az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó.

Az ünnepeben és utána is Ő legyen számunkra az állandóság állandóan változó életünkben. Ő adjon stabilitást

személyesen nekünk, családjunknak, gyülekezetünknek, egyházunknak, népünknek. Ha változnak is a dolgok, Ő nem változik. Ő ugyanaz. Kegyelmes, szerető, bűnbocsátó Isten, Aki azért jött, hogy megmentsen.

Így kívánok áldott, meghitt, békés karácsonyi ünnepet és áldott, örömteli új esztendőt mindenkinek!

*Almási Ferenc
lelkipásztor*

Lénárd László

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Advent az óvodában maszk mögött!

Az óvodánk dolgozói is sokat imádkoztak, hogy a járvány ne térjen vissza. Sajnos november közepén újabb szigorításokat vezettek be, az egyre növekvő megbetegedések miatt. Most már a gyerekeket is tesztelik, az utóbbi időszakban volt olyan, amikor három csoportunk került karanténba. Feszültek a szülők, hisz a szabadságuk elfogyott, nekünk folyamatosan fertőtlenítenünk kell az egész óvodát. Nem könnyű időszak ez senkinek. Dolgozók közül többen felvettük már a harmadik oltást.

Megszokott óvodai életünket, az évek során kialakított gyakorlatainkat, hagyományainkat, jelentősen átalakította a kialakult járványhelyzet. Sok mindent újra kell gondolnunk.

Ahhoz, hogy a gyermekeink a legkevésbé érezzék a negatív hatásokat, szemléletet kell váltanunk.

November utolsó hétvégétől elkezdődik az adventi időszak. Szükségünk van az elcsendesülésre. Isten Fia születésének ünnepére készülve igyekezzünk jobban szeretni, könnyebben megbocsájtani, bátrabbnak lenni, és teljes erővel az Urat képviselni.

Keresztyén pedagógiánk súlypontja, a szeretetre való képesség kialakítása, azok helyes formáinak gyakorlása, a családokkal való szoros együttműködésben, a családok szokásainak megismerésére alapozva.

Valljuk, hogy a gyermekkor Isten rendelése, ajándéka.

Ez az adventi időszak, mint minden, rendkívüli ebben az évben is. A bizonytalanság ellenére mi arra törekszünk, hogy a hagyományainkat megőrizzük, és érzelmi biztonságot teremtsünk!

A nehézségek ellenére is ünnepi díszbe öltöztettük óvodánkat, és a gyermekeink lelkét. Elkészültek az adventi koszorúk mind az öt csoportban, arra

várnak, hogy a hét első munkanapján meggyűjtsunk 1-1 gyertyát.

Mindig nagy örömet jelent a gyerekeknek a Mikulás érkezése az óvodába. Úgy tervezzük, hogy a Kalamajka Bábszínház jön hozzánk. Sajnos közösen nem tekinthetjük meg a műsorukat, de minden csoportba beköszön majd a Mikulás, „természetesen” védettségi igazolvánnyal. A gyerekek már ismerik Szent Miklós történetét, ami azt az üzenetet adja át, „adni jó!”

Az adventi időszakot áthatja a várakozás, és a készülődés. Sajnos az idén sem tudjuk majd megtartani az Adventi délutánunkat a szülőkkel, a nagyok nem tudnak majd szolgálni szenteste a templomban. Sok mindenből kimaradnak az idén is a gyermekeink!

A csoportokban minden hétfőn meggyűjtjük a gyertyát, különös varázst teremtünk a mesékkel, dalokkal, bibliai történetekkel.

A reklámok a tévében, természetesen a gyerekeket célozzák meg ilyenkor, mit kérjenek karácsonyra. Mi arra törekszünk, hogy ne ez álljon a fókuszban, mert nem ez a szenteste üzenete. A keresztyén óvodában az ünnepek az öröm, a hálaadás alkalmai a gyerekeknek, és a felnőtteknek egyaránt! Az ünnep a teremtető Isten rendelése.

Óvodánk nagy hangsúlyt fektet az advent időszakára is. Célunk, hogy a gyerekek ismerjék meg, és éljék át a biblikus adventet, Jézus Krisztus születésének várását.

Bizonytalanság jellemzi napjainkat, de nekünk bízunk kell a jövőben. Ka-

rácsny története ma is üzenetet rejt. A szerény körülmények között megszületet Jézus, emberré lett. Felnőtt, hűen szolgált, meghalt értünk, feltámadt és mennybe ment. Mindez értünk történt!

Áldott ünnepeket kíván az óvoda összes dolgozója a Gyülekezetnek, ezzel az üzenettel:

”Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte az Ő Fiát a világra, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot általa.” (János 3:16-17)

*Csirmaz Marianna
óvodavezető*

Adventi készülődés a maszk mögött

ADVENT! CSEND VAN.
NINCS HANG, CSAK LÉLEK-BESZÉD.
ADVENTI CSEND BEN
LEHULLOK ÚRAM ELÉD.

ADVENTI CSEND BEN
CSAK HITEM KIS MÉCSE ÉG,
ADVENTI CSEND VAN
KÖRÜLTTEM MÉLY A SÖTÉT.

(ÜRÖGDI FERENC: ADVENTI CSEND BEN)

Eljött ismét! Itt van újra! Az advent gyönyörűséges, csendes napjai, hetei. Kicsit ugyan másképp, tele kérdésekkel, mi várható, melyik osztálynak kell

otthon maradni, milyen lesz az ünnep...

A gyerekek leginkább várva várt időszaka ez az iskolában. A tantermek ünnepi díszbe öltöznek, hétről hétre újabb gyertya lángja lobban fel az adventi koszorún, az aulában felállított fenyőfa ilata már egészen ünnepi hangulatba hoz gyermeket, felnőttest egyaránt. Felemelő látni, ahogy a diákjaink örülnek a karácsonyfának! Már hagyománnyá vált iskolánkban, hogy adventi kézműves napot tartunk, ez elmaradhatatlan része az ünnepre való hangolódásunknak.

A lelki felkészülés idén sem maradhat

el, ezért a 3. évfolyam adventi szolgálata online valósul meg, ez új kihívás elé állítja a gyerekeket és a tanítókat is; hogyan, mit tehetünk, hogy a lelkes diákjaink üzenete minden adventi várakozásban lévő társukhoz és tanáraikhoz egyaránt elérjen.

Az üzenet ma szól: Isten elindult felénk, várjuk hát nyitott szívvel az emberré vált Istent! Vigyük magunkkal a tiszta üzenetet, Krisztus legyen az ünnepünk középpontjában!

Nagybányai-Kiss Ágnes

HÁZUNK TÁJÁN

Egyházkerületünk előjárói felelősségből nézve

*„...aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál.”
(Lukács 22:26)*

A Magyarországi Református Egyház négy kerülete közül a Tiszáninneri Református Egyházkerület területileg a legkisebb, de lélekszámban a Dunántúllal közel azonos. (A zsinattól a kerületek felé elosztott pénzüsszegek aránya kerületi lebontásban 2-2-1-1). Kerületünket 4 egyházmegye alkotja: Abaúj, Borsod-Gömör, Egervölgye, Zemplén. Egyházi szervezetünk alapegységei az egyes egyházközségek, melyek jogállásuk szerint lehetnek: anyaegyházközség, társegyházközség, missziói

egyházközség leányegyházközség, és újabban a gondozói egyházközség. Zsinatunkban folyamatban van az egyházi alkotmánytörvényünk megújítása.

Tehát szerkezetileg jól körülhatárolható egységekből épül fel az egyházszervezet - de az egyes gyülekezetek nagysága (lélekszáma) nagyon eltérő. Kerületünkben jelentős számban vannak az elöregedő, létszámszerűen csökkenő települések, számos helyen már nincs is önálló lelkész, mivel a településen élő egyháztagnak nem képesek fenntartani a lelkészi állást. A kistépüléseken élő lelkészek helyben maradásuk elősegítésére kormányzati támogatásban részesülnek már 2002-től. Egyházkerületünkben a lelkészi jövedelmek méltányos rendezésére már történtek intézkedések, de más kerületekkel összehasonlítva még mindig van lemaradásunk ennek kompenzálására adatokkal alátámaszt-

va kérjük a többi kerületet, és egységes mérlegelési szempontrendszer kialakítására zsinati vezetői szinten egyeztetések történnek. A falvak népességmegtartására irányuló erőfeszítések állami, kormányzati beavatkozásokat is igényelnek (pl. gyermeknevelés, lakáshoz jutás támogatása). Hasonló kormányzati lépés volt a parókiák energetikai korszerűsítésének és templomok felújításának támogatása, óvodaépítési, újabban bölcsődeépítési program indítása is. Ezek pályázati rendszerben való lebonyolítását a Püspöki Hivatal munkacsoportja végezte és végzi.

Gyülekezeteink gondozása lelkipásztoraink, gondnokaink, presbitereink áldozatos, igei vezérlésével történik. Az egyházmegyei elnökség, szakbizottságok segítenek az egyházközségek ügyében, szervezik a közös alkalmakat. A megújulás előtt álló Presbiteri Szövetséggel a területi szervezetein keresztül tartjuk a kapcsolatot, amint lehet presbiteri találkozók segíthetik a továbbképzést, egymás hitét is erősítő találkozásokat. Személyes találkozásaink sajnos elmaradtak a vírushelyzetre tekintettel, nem került sor a gyülekezeti látogatásokra sem. (Mulasztásként élem meg a megígért gyülekezeti látogatások elmaradását.) A missziói munka szervezésére és erősítésére püspöki főmunkatárs kijelölése történt.

Az oktatásban, nevelésben fontosnak tartjuk a református szellemiség, identitás megerősítését. A rendszerváltást követően sorra alakultak egyházi iskoláink, többségben táblacserés módszerrel,

aminek hátrányait érezzük most, de akkor ez a lehetőség látszott a leggyorsabbnak. Hazai viszonylatban Tiszáninneni Református Egyházkerületben van a legtöbb református oktatási, nevelési intézmény. A nagy részben kerületi irányításból eredően a helyi gyülekezettel való kapcsolat vagy hiányzik, vagy csak esetleges. Ebben látom felelősségünket, hogy ezen tudjunk változtatni. Az intézményi lelkészek jelenléte meghatározó a református arculat, szellemiség kialakításában. Tapasztalatom, hogy pl. szociális intézményeink atmoszféráját is egy lelki vezető vagy munkatárs határozza meg.

Ez évben az óvodaprogram keretében Arnóton, Kazincbarcikán, Encsen, Miskolcon (2), Sárospatakon indulhatott el a kisgyermekes lelki nevelése is. A Sárospataki Református Kollégium és Gimnáziuma, valamint a Lévay József Református Gimnázium hagyományainak megfelelően színvonalasan folytatja oktatási, hitbéli nevelési feladatait.

A Mályiban lévő Mécses Konferenciaközpont már eddig is számos lelkész-gondnoki-presbiteri hitmélyítő alkalomnak volt házigazdája. Ahogy az eddigiekben történt az átvett intézmények esetében: szinte minden esetben egy komoly felújítás, bővítés történt, itt is a mai kor igényeihez szeretnénk alakítani. Az épület teljes felújítására keresünk forrást, hogy a szép környezetben testünk is felüdülhessen.

*dr. Molnár Pál
egyházkerületi főgondnok*

Gyülekezeti kirándulás Imolára

Imola napjainkban egy előregedő, de tiszta, rendezett, a Gömör-Tornai karszt egyik szép völgyében fekvő falu. Valaha fejlett, növekvő település volt, ami saját tetőcserép,- és téglagyárral is rendelkezett. Sőt, hajdan saját vaskohászattal is dicsekedhetett (bucakemencék). Lakosainak száma meghaladta a 371 főt, 72 lakóházban. Pedig volt idő, mikor teljesen elnéptelenedett, a muzulmán látogatóknak köszönhetően. Aztán jöttek újabb, békésebb korok és a völgy ismét benépesült, új családokkal. Lenkeyek, Osvátok, Ragályi, Ujj vezetéknevű nemesek éltek, dolgoztak, szaporodtak e tájon. A legtisztább nemesi falvak közé sorolták egy időben. Főleg reformátusok. Ez meglátszik a falu templomán is.

A templom környékét kívánta a gyülekezet megszépíteni az elmúlt esztendőben, amihez mi, tetemváriak is segítséget nyújtottunk. A helyi testvérek egy közös örvendezésre hívtak meg bennünket, október elején. Szép időnk volt, szép arcát mutatta a falu, a gyülekezet és a táj. A templom belső berendezése égszínkékre festett népi barokk stílusú padok és kazettás mennyezet, mint a legtöbb borsodi, gömöri református templom.

A település aktív hitéletét az is alátámasztja, hogy számításaim szerint többen élnek gyülekezeti életet, mint Miskolcon. Persze, a lakosság számához viszonyítva, hiszen az itt élő 72 fő közel 70%-a fizet egyházfenntartási hozzájárulást, 15% rendszeresen, 42% ünnepeken jár templomba.

Szegedi Csaba lelképásztor javaslatára megnéztük a ragályi és a trizsi templomot is.

Ragályban rácsodálkoztunk a felújított Árpád-kori templom szépségére, amelynek külső, fehér falára a helyi gyülekezet tagjai jeles napok alkalmával keresztyén lelkületű filmet vetítenek a közösség nagy örömeire. Megtudhattuk, hogy innen származik a magyar történelem második legrégebbi, épen fennmaradt textil lelete, a jellegzetesen magyar, úri hímzéssel készített helyi úrasztali terítő.

„A sárospataki gyűjtemény őrzi hazánk legrégebbi, évszámmal ellátott úrasztali terítőjét, amely a ragályi eklézsiáé volt, latin nyelvű felirata szerint Szász Anna ajándékozta a ragályi gyülekezetnek 1548-ban.” A legrégebbi lelet a Szent István koronázási palástja.

Trizsen, éppen falunap volt, az utcára gyűlt a „sokadalom”, szórakozva nézte a mutatványosokat és a kirakodóvásár portékáit. A templomban két érdekes előadást is hallottunk. A gyülekezet gondnok asszonya, némi nosztalgiával mesélt a határ mellett élők múltbeli, kalandos csempész tevékenységéről.

Ezután az Aggteleki Nemzeti Park biológusa, dr. Boldogh Sándor beszélt a denevérek csodálatos világáról, mivel a templom padlásán és tornyában fokozott védelemre szoruló, jelentős denevérkolónia van. Bevallom, szájtátva hallgattam az új információkat Isten teremtett világának ezekről a csodáiról, melyek ismét ámulatba ejtettek. A dene-

vérek remekül használják az ügynevezett echolokációs tájékozódást, amiről a „gondolkodó” ember 100 évvel ezelőtt semmit nem tudott. Az újszülött kicsi denevér békákat bölcsődében nevelik, ami komoly szociális együttműködést bizonyít. A túlélő képességük ámulatba ejtő. Egy hűtőszekrényben étlen-szomjan akár egy évig is élhetnek. Kár, hogy olyan sok valótlán, negatív képet és előítéletet csatolt az ember ezekhez a kicsi élőlényekhez.

Visszatérve Imolára, a szépen felújított gyülekezeti házban bőséges ebéddel vártak bennünket a helybeliek. Ebéd után kötetlen program keretében megnéztük a rekreációs, szabadtéri „kondi” parkot és az újszerű „Illatportát” is. Az Illatporta udvarán gyógy-, és fűszernövény termesztő magas ágyások, egy közösségi célú pajta és egy kísérleti bucakemence található, amelyben ez év nyarán vasat olvasztottak. Az épületben a helyi építészeti örökség figyelemreméltó alkotásainak alaprajzát, vázrajzát bemutató poszterek, népi bútorok, használati,- és ajándéktárgyak láthatóak.

Délután, zárásként az avasi gyülekezet zenekarával és Hangó Viola énekművész színvonalas szolgálatával magasztalhattuk és dicsőíthettük Istent.

*Guba Péter
presbiter*

Presbiteri gyűlés Mádon

Azért is tartom jónak a kihelyezett presbiteri gyűléseket, mert amellet, hogy senki nem siet haza, új helyeket, embe-
reket és értékeket ismerünk meg.

Nem volt ez máskén a Mádon tartott presbiteri gyűléssel sem. Megtudhattuk egyebek mellett, hogy „mennyire jutott a mádi zsidó”. Valamint, azt, hogy a kommunisták itt Mádon nem végeztek alapos munkát, már ami az „államosításnak” nevezett szabad rablást és a kollektivizálást illeti. Meghagyták ugyanis az egyházi szőlőbirtokot a gyülekezet tulajdonában. Ennek az okát nem tudom. Lehet, hogy a meredek hegyoldalon végzendő munka nem kedvezett a „nagyüzemi gépesített” mezőgazdaság kialakításának. Minden esetre jól tették. Ugyanis ez lehetőséget adott a gyülekezetnek, hogy anyagilag gazdálkodhasson az adományokon felül is. Jó érzés az, ha az embernek van miből jót cselekedni, adományozni. Emellett kevés olyan csapatépítő, jelen esetben gyülekezetépítő dolog van, mint a közös munka. A szőlővel és a borral pedig van bőven teendő. További előnye, hogy értelmezhető hagyományörzéseként is. Hiszen ezen a meredek, köves területen, a szőlőművelés hasonlóan történik, mint évszázadokkal ezelőtt. A szőlőfajták sem változtak sokat, meghatározó a furmint és a hárslevelű. A borokat is a hagyományos, hordós ászokolással, ügynevezett oxidatív eljárással készítik. Nekem, és még sokaknak ez azért

olyan finom, mert ezt a „hegyaljai” ízt szoktuk meg. Nekünk ez a „Tokaji bor”, nem pedig a modern, divatos, reduktív, gyümölcsös újborok. Persze azok között is van nagyon sok kiváló, csak az mégis más.

A mádi gyülekezetnek a szőlészkedés alkalmat ad arra is, hogy a közelben, és a kissé távolabb élő fogyatékos gyermekek részére felejthetetlen szüreti mulatságokat rendezzen. Egész napos vidámság ez a kis napszamosoknak. Már jókor reggel a vasútállomáson várják őket a helybeli testvérek, kint a dülők között pedig szalmazsákkal bélelt traktor pótkocsin utazhatnak. Óriási élmény, amikor a kis vödöröcskéjükbe a saját kezükkel szedett szőlőt egy sutún (kis űrméretű gyümölcsprés) kisajtolják és megköstolják a friss mustot.

Másként értékeli a gyülekezet az úrvacsorai bort, ha az, a saját munkájának a gyümölcse. A bor Jézusnak sok példázatában szerepel. A messiási tevékenysége első csodája az volt, amikor a vizet borra változtatta. Az utolsó vacsorán pedig a bort rendelte az ő kiontatott szent vérének jeleként. De emlékezhetünk az „igazi szőlőtőre”, vagy a gonosz szolgákra, akik megölték a szőlősgazda fiát, mikor elment, hogy elkérje a jogos részt

a termésből.

Akinek módjában áll szőlőt művelni és bort készíteni, vagy netán már telepített szőlőt, az tudja igazán, mennyi törődés, aggodalom, vesződség van ebben a munkában. Mikor Édesapám meghalt, és rám maradt az általa telepített szőlő, egy ismerősöm óva intett, nehogy leüljek kiszámolni, mennyibe is kerül a saját borom előállítás. Bizony, valószínűleg sokkal többbe, mint amennyiért meg lehet vásárolni. Ez is egyfajta áldozatként értelmezhető.

Szóval ezen a presbiteri gyűlésen alkalmunk volt az időszerű problémák megtárgyalásán túl visszatekinteni a gyülekezetünk múltjába. Főleg az iskola indítása, fenntartása és a gyülekezet-iskola közötti kapcsolat alakulása körül forogtak a gondolataink. Az iskolánk üzemeltetése felelősség, nagyon komoly feladat, ami jelentős szellemi, fizikai és lelki erőforrást köt le. Mindennap igényli a törődést a fenntartó részéről. Az iskolának és az óvodának törvény által meghatározott célja és feladata van. Ezt kell betöltenie elsősorban, és ahhoz, hogy ezeket a célokat töltsse be, nagyon kell érteni az irányítását.

Végezetül lássuk, mennyire is jutott a „mádi zsidó”! A történet szerint, a bor-

kereskedéssel foglalkozó izraelita egy alkalommal, miután megpakolta a szekerét borral a másnapi értékesítéshez, elfáradt és poharazgatni kezdett. Jólesett neki a finom nedű a nehéz munka után, és bizony csipetnyit felöntött a garatra. Másnap, korán reggel elindult szekerével a szokásos útján, hogy eladja a borokat, ámde elaludt. Lovai, okos állatok lévén minden szokásos kocsmánál, csapszéknél, úriháznál megálltak, ahol a bort ki szokta mérni a derék kereskedő, azután a megszokott várakozási idő letelte után tovább indultak. Szépen körbejárták a megszokott útvonalat, és estére hazaértek. Ekkorra aludta ki a mámort a borkereskedő, és kétségbeesetten állapította meg, hogy a nap eltelte, az utat megjárta, csak éppen a tevékenységből semmi haszna, inkább csak kára keletkezett. Az eredménytelenül dolgozó emberre mondják azóta, hogy „annyira jutott, mint a mádi zsidó”.

*Guba Péter
presbiter*

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Úrvacsora előtti bűnbánati istentiszteleten vettünk részt 2021. november 27-én. Fülöpné Vadon Erzsébet bodroghalmi lelkész nő az *ApCsel 3:1-10.* alapján szolgált az igével: Péter és János csodátétele a sántán. Mentek a templomba az imádság órájában. Egy sánta ember ült az Ékes-kapuban alamizsnát kéregetni.

Várta, hogy kapjon valamit. Péter, amikor a szemét rávetette Jánossal együtt, ezt mondták neki: „*Nézz mireánk! Péter pedig ezt mondta: aranyam nincsen, hanem amim van, azt adom Neked, a Názáreti Jézus nevében kelj fel és járj! Jobb kezénél fogva felemelte, megerősödtek a bokái, felállt és dicsőítette Istent.*”

Annyira átjárta a szívemet ez a történet, mert ez történt velem is: meggyógyította az Úr Jézus Krisztus a lábamat. Az orvosok azt mondták, nem fog meggyógyulni. Én pedig azt mondtam az orvosnak, hogy engem az Úr Jézus meggyógyít! De ha nem tenné is, én akkor is Őt fogom imádni. Ő hívott el, nevemen szólított. Újjászülettem 2000-ben, elfogadtam az Úr Jézus Krisztust személyes Megváltómnak: azóta Őt imádom, Róla teszek bizonyosságot. Mert jobb egy lábbal a mennyországba jutni, mint kettővel a pokolba.

Köszönöm Isten Szentlelkének, hogy tudok járni a templomba és bibliaórára. Testvéri szeretettel jövünk össze, egymás hite által épülünk: csoportos beszélgetés közben megbeszéljük az elhangzott igét. Minden évben megtartjuk az idősek napját és úrvacsorával élünk. Jézus értünk megtört testét és kifolyt vérért jelképező úrvacsorai jegyeket veszünk magunkhoz.

Istennek legyen mindenért hála, hogy még tart a kegyelme. „*Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött világot adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (*János 3: 16*) – én ezt hiszem és vallom!

Nagyon hálás vagyok, hogy részt

tudtam venni az alkalmakon és még új éneket is tanultunk: Szüntelen imádkozatok, mindenért hálát adjatok! És az Isten megőrzi a szíveteket és a gondolataitokat.

Mi, idős Testvérek várjuk az Úr viszsza-jövetelét, hogy magához vegyen. A mennyben imádjuk és dicsőítjük az Urat!

Nekem ez a bizonyásgátélelem:

szeretet az évig!

áldozat a vérig!

szolgálat a sírig!

Isten áldjon meg mindenkit!

Az Úr Jézus gyermeke, *Baji Lászlóné,*
Magdi néni

Otthonra lelt a Deszkatemplomban, most a gyerekeket segíti ugyanebben

*A gyermekistentiszteleteken
találkozhatunk Lenke Anitával, aki
Szerencsről érkezett hozzánk.*

A járványidőszak kezdetén csatlakozott gyülekezetünkhöz Anita, aki a Fiatal Felnőttek Körének oszlopos tagja és megtalálta a neki való szolgálatot is. A közösségi életéhez és feladatához fűződő áldásokról osztott meg néhány szép gondolatot.

– Korábban a szerencsi református templomba jártam. Jelenleg Miskolcon dolgozom szociális területen. A munkahelyemen találkoztam Almási Ferenc nagytiszteletű úrral, aki éppen egy idős

gyülekezeti tag ügyében segédkezett – idézte fel. - Mi már ismertük egymást korábbról egy Szikra nevű ifjúsági közösségből, amit lelkipásztor társaival együtt vezetett. Akkor éppen kiadó lakást kerestem, ő pedig a presbitériummal egyeztetve lehetőséget biztosított számomra a lakhatásra a lelkészi hivatal épületében, amiért nagyon hálás vagyok.

Élő közösséget talált

Az új tag megtalálta a helyét nálunk, amelyet összetartó közösségnek ismert meg.

– Eleinte online módon vettem részt az istentiszteleteken. Aztán, amikor újra lehetővé vált a személyes jelenlét, nagy örömmel kapcsolódtam be az alkalmakba. Mindig jó érzés látni, hogy az istentiszteletek után a testvérek még maradnak és beszélgetnek. Tapasztalom, hogy érdeklődnek egymás iránt és imádkoznak a másikért. Örülök a templomi imaközösségnek is. Nagy ereje van, hogy együtt az Úr elé vihetjük kéréseinket, hálánkat és közbenjárhatunk nála a gyülekezetért. Hiszen ő az, aki alkotott, aki mindig mellettünk van, és soha nem hagy el. Szeretetével engem is felemelt a mélyből és sokszor olyan erőt ad, ami emberi mértékkel nem mérhető – fejtette ki.

Testvérek a lelki úton

A kisközösségek abban segítenek, hogy gyakoroljuk egymás felé a szeretetet.

– A gyülekezetben működő kiscsoportok megkönnyítik, hogy jobban megismerjük a tagokat. Emellett az Istennel való kapcsolatunkat és hitünk mélyülését is segítik. Először a Fiatal Felnőttek Köréhez csatlakoztam. Már egy ideje hiányzott, hogy hasonló korú hívők közé tartozzak. Hálás vagyok Istennek, hogy itt találtam egy nyitott, befogadó és vidám csapatot. Azt gondolom, hogy kisebb testvéri közösség nélkül nem igazán lehet előrehaladni a lelki úton. Itt tudjuk megélni azt a szeretet egymás iránt, amit Istentől kapunk, és ez lehet bizonyosság a körülöttünk élő nem hívő embertársaink felé is. Az alkalmak kapcsán sok mindenre rámutatott az Úr önmagammal kapcsolatban, és egyre inkább képes vagyok felfelé figyelni – mondta.

Kicsiket tanít szeretetre

A gyermekek felé Isten személyes szeretetét igyekszik közvetíteni.

– Egy ideje már megfogalmazódott bennem, hogy szeretnék találni egy területet, ahol valamilyen módon szolgálhatok. Egy alkalommal nyáron lehetőségem adódott egy vasárnap-i gyermekalkalmon részt venni, majd helyettesíteni. Ősztől pedig hárman kapcsolódtunk be rendszeresen ebbe a szolgálatba. Azóta havi egyszer a legkisebbek között vagyok, és bibliai részeket dolgozunk fel. Az óvodás és a kisiskolás korosztály mindig közel áll hozzám, már előző munkahelyemen is foglalkoztam hasonló korú gyerekekkel.

Szeretem látni, ahogy érdeklődnek és a saját szavaikkal mondják el egy-egy történet igazságát. Jelenleg a november 27-ei adventi délutánra készülünk, ahol az ünnepről tanítjuk majd őket, énekelünk és kézműveskedünk velük. Szeretnénk nekik átadni, hogy Isten szereti ezt a világot és őket is egyen-egyenként. Ennek a valóságát pedig Jézus Krisztusban élhetjük meg – üzenté.

*Detzky Panni
gyülekezeti tag*

„Mindig a reménység éltetett bennünket”

Bizonyára nem szükséges sok mindenkinek bemutatni Dr. Mester Sándor nyugalmazott presbitert és gondnokot. Hűséges szolgálóként egy fél életet töltött a Deszkatemplomban, annak újjáépítésében is oroszlánrészt vállalt. Kedvünkért a régi idők karácsonyaira és a vészterhes évekre emlékezett vissza.

Minek köszönheti a református hitét?

A gyermekkoromat a mai Gávavencselő gávai részén töltöttem a Tisza mentén, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében. Úgy érzem, hogy mióta az eszemet tudom, hiszek Istenben és soha nem merült föl bennem, hogy esetleg nem létezik. Persze ebben a református családom is segített, mindig a reménység éltetett bennünket, még a legnehezebb időszakokban is.

Hogyan ünnepelték a karácsonyt a nehéz időkben?

1944 karácsonyán voltam tíz éves. A II. világháború a mi községünket is elérte és kitelepítettek bennünket. Bevonultak a román csapatok a szovjetekkel. Aki nem hagyta el a falut, azt agyonlőtték. A templomokat is felrobbantották végig a Tisza mentén, hogy az ellenségnek ne jelentsen tájékozódási pontot. A harangokat pedig elvitték. A zsidóüldözés is ebben az időszakban volt. Mi három hétre hagytuk el az otthonunkat, de december 1-re már hazatértünk. A református templomnak, ahol nagyapám volt a gondnok, a tornya omlott össze, a hátsó része megmaradt. A parkban egy ágyúgolyó derékba tört egy fenyőt is, és arról törtek le ágakat a gyerekek karácsonyfa gyanánt. Az én nagymamám viszont kidobta a házból. Azt mondta, hogy amikor édesapám és a nagybátyám is a harcmezőn küzd, nem ünnepelhetünk, csak böjtölhetünk. Hál' Istennek a mi családjunkban senki nem halt meg a háborúban, pedig népes rokonságunk volt.

A háborút követően milyen volt az ünnep?

Gáván karácsony előtt katolikus betlehemesek járták körbe a falut. A református közösségek puritán módon ünnepeltek, az istentiszteletekre igyekeztek eljutni, de nem nagyon ajándékoztak. Akkor még nem a kis Jézust, hanem Krisztust várták. Viszont sok helyen nem állítottak

karácsonyfát, inkább csak a gyermekes családoknál, a templomban pedig végképp nem volt szokás. Egyébként is tiltott volt a kommunizmusban karácsonykor a nyilvános ünneplés. Hátrányosan megkülönböztették a munkahelyükön azokat, akik beengedték a betlehemezőket. Központilag pedig fenyő ünnepé redukálták a karácsonyt. A Megváltó születése helyett a vásárlásra igyekeztek áttenni a hangsúlyt. Mi a nagyapáménál zárt ajtók mögött gyűltünk össze és karácsonyi dalokat, zsoltárokat énekel-tünk. A karácsonyi vacsora nem volt jellemző, inkább csak süteményt ettünk és vörös bort ittunk.

Mi hozta aztán Miskolcra és a gyülekezetünkbe?

Földmérő munkám révén költöztem a városba 1960-ban, amikor a cégnek, ahol dolgoztam, itt létesült kirendeltsége. A húgom Miskolcra jött férjhez és a Selyemréten laktak. Náluk szálltam meg. Az Alsóvároson templomépítésbe kezdtek, és addig a Deszkatemplomba jártunk istentiszteletre, mert az imaház épületét lebontották. Így ismerkedtem meg a szüleim korosztályába tartozó Erdélyi Gyula egykori tetemvári presbiterrel. Szilágyi István lelkipásztor vezetése alatt meghívott a Deszkatemplom közösségébe. Már akkor többször kikérte a véleményemet egyházi ügyekben, mert jogász a másik szakmám. Így kézenfekvő volt, hogy 1978-ban engem is presbiternek választottak. Presbiterségem után a templom gondnoka lettem, amit

még nyugdíjba vonulásomat követően is folytattam.

Mivel töltötte a szentestét, amikor családos lett?

Sokáig még hazajártam hétvége Gávrára segíteni a szüleimnek. Ebbe rendszerint az ünnepek is beleestek. Már házas ember voltam, de azért, hogy anyukám ne legyen egyedül, karácsony másodnapjára elutaztam hozzá, akár csak a feleségem Hegyközbe a saját özvegy édesanyjához. Ez mindig a Názáreti Jézus születésére emlékeztetett engem. Az ő szüleinek is vándorolnia kellett, és jövevények voltak Betlehemben, amikor a fiuk világra jött. Nekünk viszont nem született gyerekekünk.

Hogyan emlékszik vissza a gondnoki szolgálatára?

64 évesen átéltem a Deszkatemplom leégését 1997. december 4-én, amely gyújtogatás áldozata lett, éppen advent

első vasárnapját megelőző héten. Pont annyi idős voltam ekkor, mint, ahány évesen a nagyapám gondnokként megtapasztalta a gávai református templom felrobbantását. Vasárnap este öszszegyűltünk a Deszkatemplom romjai előtti téren, ökumenikus istentiszteletet tartottunk és adventi énekeket énekel-tünk. A hívek hoztak egy-egy gyertyát és a lépcsőfokokra tették. Karácsonykor ezt újra megismételtük kántálással egybekötve, ami azóta meghonosodott és szép hagyománnyá vált gyülekeze-tünkben. Két évre rá az újjáépítés meg-szervezésében is részt vettem. Az épület átadása megújulást hozott a közösség szempontjából, mert akkoriban többen csatlakoztak hozzánk. Végül sáfársági gondnokként, majd egyházmegyei tanácsosként adtam át a stafétát két-három éve. Manapság kettecskén ünnepeljük a szentestét a feleségemmel és karácsony-fát is állítunk.

*Detzky Panni
gyülekezeti tag*

ősz csendesnap az iskolában

Füle Lajos

Angyalok éneke

Csak egyszer énekeltek
az angyalok ezen a Földön,
Mikor a Gyermekek
eljött, hogy minden űrt betöltsön
Isten s ember között.
Amikor földi testbe öltözött,
hogy hordja ami fáj,
és meggyógyítson, hogy ne fájjon:
hogy pásztor és király
alázattal elébe álljon:
és békesség legyen
harctereken, sebzett szívekben:
hogy az egész világ
örülni és szeretni kezdjen...
Dicsőség a magasságos
mennyekben az Istennek,
és a földön békesség,
és az emberekhez jóakarattal!”
Dallamai az égnek
mint tárt karok elénk siettek.
Kétezer éves ének:
ma sem tud nála senki szebbet.

GYERMEKSAROK

CSENDES ÉJ Keresd meg az alábbi 7 képrészletet!

adventi játszóház

ifisek adventi készülődése

közös bibliaköri elcsendesedés

szépkorúak adventi istentiszteleti alkalmá

Fülöpné Vadon Erzsébet igehirdetése

*Felelős szerkesztő: Almási Ferenc
A szerkesztőbizottság tagjai:
Dr. Benke László, Kovács Andrea, Kovács Réka
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében.
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik.*